

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1TdoV/6/2017                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9513100142                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 14.05.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Alena Šišková            |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:9513100142.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Szaba, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Štefana Harabina v trestnej veci obvineného Ing. C. H. pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 14. mája 2018 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. 2 To 13/2014, v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 31. júla 2014, sp. zn. PK-1T/23/2013, takto

### rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. C. H. sa odmieta.

### Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom z 31. júla 2014, sp. zn. PK-1T/23/2013, (o.i.) uznal za vinného obvineného Ing. C. H. z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 328 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

v období od 30. januára 2003 do 06. novembra 2007 ako štatutárny zástupca štátneho podniku A. R., R. R., T. XX, IČO: XXXXXX (ďalej len „A., š.p.“) v súvislosti s nájomným vzťahom so spoločnosťou G.-Y.-E., spol. s r.o. (ďalej len „G.-Y.“), G. V. č. XXXX, D., IČO: XXXXXXXX, ktorá mala na základe nájomnej zmluvy č. X/XX zo dňa 05. marca 1999 prenajaté od A., š.p. ťažkú techniku a pozemky, na ktorých vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť vykonávala zabezpečenie banských diel a likvidáciu lomu v dobývacom priestore D., ktorú činnosť mala spoločnosť G.-Y. povolenú rozhodnutím Obvodného banského úradu v Bratislave číslo XXX/XXXX zo dňa 25. mája 1999 a na základe zmluvy o prevode dobývacieho priestoru D. zo dňa 02. júna 1998 získala oprávnenie na takúto banskú činnosť, uprednostňoval vlastné záujmy pred záujmami štátneho podniku a

a) požadoval od Ing. G. H., konateľa spoločnosti G.-Y. nešpecifikované finančné čiastky a následne

najmenej v desiatich prípadoch prevzal

aa) dňa 30. januára 2003 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako nastupujúci riaditeľ A., š.p. obálku so sumou 50.000,-Sk (1.659,70 Eur) po požiadavke, že aj on chce mať niečo z činnosti G.-Y.,

ab) v presne nezistený deň v júli 2003 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. sumu 50.000,-Sk (1.659,70 Eur) na základe požiadavky, že chce mať finančný prospech z toho, že podpísal objednávku a následne aj zmluvu o dielo - likvidáciu prepadlísk a komínov na povrchu v dobývacom priestore D. a D. B.,

ac) v presne nezistený deň v októbri 2003 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. sumu 100 000,-Sk (3.319,39 Eur) po predchádzajúcich požiadavkách, že chce mať finančný prospech z finančného plnenia, ktoré G.-Y. získali z likvidácie prepadlísk a komínov na povrchu v dobývacom priestore D. a D. B.,

ad) v presne neustálený deň od 07. do 09. júla 2004 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako zástupca riaditeľa A., š.p. prezentujúci vplyv na ďalšiu činnosť spoločnosti G.-Y., ako aj na ďalšie predĺženie nájomnej zmluvy sumu 50.000,-Sk (1.659,70 Eur),

ae) v presne neustálený deň od 02. do 05. apríla 2005 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako zástupca riaditeľa A., š.p. prezentujúci vplyv na ďalšiu činnosť spoločnosti G.-Y., ako aj na ďalšie predĺženie nájomnej zmluvy sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

af) v presne neustálený deň od 21. do 24. júna 2005 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako zástupca riaditeľa A., š.p. prezentujúci vplyv na ďalšiu činnosť spoločnosti G.-Y., ako aj na ďalšie predĺženie nájomnej zmluvy sumu 30.000,-Sk (995,82 Eur),

ag) dňa 19. júna 2006 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. vyčítal Ing. H., že zmenu nájomnej zmluvy na dobu neurčitú dosiahol u Ing. R., predchádzajúceho riaditeľa určite za úplatok a aj on požaduje finančný prospech z ďalšej činnosti G.-Y. a prevzal sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

ah) dňa 24. októbra 2006 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. po predchádzajúcich požiadavkách na finančný prospech z činnosti G.-Y. sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

ai) dňa 13. apríla 2007 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. po predchádzajúcich požiadavkách na finančný prospech z činnosti G.-Y. sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

aj) dňa 06. novembra 2007 v lese v dobývacom priestore ako riaditeľ A., š.p. po ďalších výtkach, že dodatok k nájomnej zmluve, ktorým bola doba nájmu určená na neurčito získal na základe úplatku a že táto nájomná zmluva bude zo strany A., š.p. zrušená, sumu 30.000,-Sk (995,82 Eur),

b) preberal od Ing. G. H., konateľa spoločnosti G.-Y. v neustálenom počte prípadov, nie menej ako tri až štyrikrát ročne v súvislosti s vlastným postavením ako štatutárny zástupca A., š.p. majúci vplyv na pretrvávajúci nájomný vzťah so spoločnosťou G.-Y., ako aj tým podmienenú činnosť G.-Y. na prenajatých pozemkoch, presne neustálené množstvo vína a iných alkoholických nápojov, ktoré spočiatku požadoval a neskôr preberal, čo bolo oboma stranami vnímané ako automatické.

Za to bol obvinenému Ing. C. H. uložený podľa § 328 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. na výkon trestu do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému zároveň uložený i peňažný trest vo výmere 15.000 Eur s tým, že pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto mu bol podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka.

Proti vyššie citovanému prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie obvinený (proti výroku o vine a treste), ako aj prokurátor. O predmetných odvolaniach rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom z 19. januára 2016, sp. zn. 2 To 13/2014, takým spôsobom, že odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) ako nedôvodné zamietol a na podklade odvolania prokurátora podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok vo vzťahu k obvinenému Ing. C. H. zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. ho sám uznal za vinného z pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

A. v období od 30. januára 2003 do 06. novembra 2007 ako štatutárny zástupca štátneho podniku A. R., R. R., T. XX, IČO: XXXXXX (ďalej len „A., š.p.“) v súvislosti s nájomným vzťahom so spoločnosťou G.-Y.-E., spol. s r.o. (ďalej len „G.-Y.“), G. V. č. XXXX, D., IČO: XXXXXXXX, ktorá mala na základe nájomnej zmluvy č. X/XX zo dňa 05. marca 1999 prenajaté od A., š.p. ťažkú techniku a pozemky, na ktorých vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť vykonávala zabezpečenie banských diel a likvidáciu lomu v dobývacom priestore D., ktorú činnosť mala spoločnosť G.-Y. povolenú rozhodnutím Obvodného banského úradu v Bratislave číslo XXX/XXXX zo dňa 25. mája 1999 a na základe zmluvy o prevode dobývacieho priestoru D. zo dňa 02. júna 1998 získala oprávnenie na takúto banskú činnosť, uprednostňoval vlastné záujmy pred záujmami štátneho podniku, a požadoval od Ing. G. H., konateľa spoločnosti G.-Y. nešpecifikované finančné čiastky a alkohol a následne najmenej v jedenástich prípadoch prevzal

aa) dňa 30. januára 2003 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako nastupujúci riaditeľ A., š.p. obálku so sumou 50.000,-Sk (1.659,70 Eur) po požiadavke, že aj on chce mať niečo z činnosti G.-Y.,

ab) v presne nezistený deň v júli 2003 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. sumu 50.000,-Sk (1.659,70 Eur) na základe požiadavky, že chce mať finančný prospech z toho, že podpísal objednávku a následne aj zmluvu o dielo - likvidáciu prepadlísk a komínov na povrchu v dobývacom priestore D. a D. B.,

ac) v presne nezistený deň v októbri 2003 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. sumu 100 000,-Sk (3.319,39 Eur) po predchádzajúcich požiadavkách, že chce mať finančný prospech z finančného plnenia, ktoré G.-Y. získali z likvidácie prepadlísk a komínov na povrchu v dobývacom priestore D. a D. B.,

ad) v presne neustálený deň od 07. do 09. júla 2004 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako zástupca riaditeľa A., š.p. prezentujúci vplyv na ďalšiu činnosť spoločnosti G.-Y., ako aj na ďalšie predĺženie nájomnej zmluvy sumu 50.000,-Sk (1.659,70 Eur),

ae) v presne neustálený deň od 02. do 05. apríla 2005 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako zástupca riaditeľa A., š.p. prezentujúci vplyv na ďalšiu činnosť spoločnosti G.-Y., ako aj na ďalšie predĺženie nájomnej zmluvy sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

af) v presne neustálený deň od 21. do 24. júna 2005 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako zástupca riaditeľa A., š.p. prezentujúci vplyv na ďalšiu činnosť spoločnosti G.-Y., ako aj na ďalšie predĺženie nájomnej zmluvy sumu 30.000,-Sk (995,82 Eur),

ag) dňa 19. júna 2006 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. vyčítal Ing. H., že zmenu nájomnej zmluvy na dobu neurčitú dosiahol u Ing. R., predchádzajúceho riaditeľa určite za úplatok a aj on požaduje finančný prospech z ďalšej činnosti G.-Y. a prevzal sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

ah) dňa 24. októbra 2006 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. po predchádzajúcich požiadavkách na finančný prospech z činnosti G.-Y. sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

ai) dňa 13. apríla 2007 v kancelárskych priestoroch G.-Y. ako riaditeľ A., š.p. po predchádzajúcich požiadavkách na finančný prospech z činnosti G.-Y. sumu 20.000,-Sk (663,88 Eur),

aj) dňa 06. novembra 2007 v lese v dobývacom priestore ako riaditeľ A., š.p. po ďalších výtkach, že dodatok k nájomnej zmluve, ktorým bola doba nájmu určená na neurčito získal na základe úplatku a že táto nájomná zmluva bude zo strany A., š.p. zrušená, sumu 30.000,-Sk (995,82 Eur),

ak) preberal od Ing. G. H., konateľa spoločnosti G.-Y. v neustálenom počte prípadov, nie menej ako tri až štyrikrát ročne v súvislosti s vlastným postavením ako štatutárny zástupca A., š.p. majúci vplyv na pretrvávajúci nájomný vzťah so spoločnosťou G.-Y., ako aj tým podmienenú činnosť G.-Y. na prenajatých pozemkoch, presne neustálené množstvo vína a iných alkoholických nápojov, ktoré spočiatku požadoval a neskôr preberal, čo bolo oboma stranami vnímané ako automatické.

Odvolací súd obvineného za to odsúdil podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 a § 57 ods. 3 Tr. zák. bol obvinenému uložený i peňažný trest vo výmere 15.000 Eur spolu s náhradným trestom odňatia slobody v trvaní 1 mesiaca.

Dňa 2. mája 2017 bolo Špecializovanému trestnému súdu doručené dovolanie obvineného Ing. C. H., podané prostredníctvom ním zvoleného obhajcu a smerujúce proti naposledy zmieňovanému rozsudku odvolacieho súdu ako i konaniu mu predchádzalo, keď ako dovolací dôvod obvinený (formálne) označil dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pokiaľ ide potom konkrétne o jednotlivé dovolacie námietky (ktorými dovolateľ odôvodňuje naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu), tak tieto dovolací súd uvádza nižšie, kde sa s nimi súčasne i podrobne vysporiadava.

Obvinený s poukazom na ním uvádzané skutočnosti záverom podaného dovolania dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu bol porušený zákon v § 329 ods. 1 Tr. zák. a § 2 ods. 10 Tr. por., podľa § 386 ods. 2 Tr. por., aby uvedené rozhodnutie ako i prvostupňový rozsudok zrušil a napokon podľa § 388 ods. 1 Tr. por., aby príslušnému súdu prikázal vec znovu prerokovať a rozhodnúť.

Dovolaciemu súdu bolo doručené i podanie spísané samotným obvineným z 30. júna 2017, označené ako „Výjadrenie k dovolaniu podanému prostredníctvom advokáta ...“, s ktorým sa tento riadne oboznámil (napriek tomu, že ho v podstate nie je možné považovať za doplnenie dovolania, keďže nebolo podané v súlade s § 373 ods. 1 Tr. por. „prostredníctvom obhajcu“). Pri svojom rozhodovaní na jeho obsah najvyšší súd prihliadal na uplatnenie materiálneho prístupu ochrany základných práv dovolateľa. Treba však na danom mieste uviesť, že obvinený v predmetnom písomnom podaní nerozširuje obhajcom predložené dovolanie pokiaľ ide o námietky potencionálne subsumovateľné pod niektorý z dovolacích dôvodov. Ako dopĺňujúcu možno označiť len jeho vecnú argumentáciu dotýkajúcu sa z pohľadu dovolacieho konania irelevantných (skutkových) otázok.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadril prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorý nepovažuje za daný žiaden zo zákonných dôvodov dovolania. Ako uviedol v odôvodnení svojho vyjadrenia, všetky dôkazy, na ktorých konajúce súdy založili svoje rozsudky, boli vykonané zákonným spôsobom, právne posúdenie konania obvineného je správne a zodpovedajúce zákonu (s tým doplnením, že nesprávnu právnu kvalifikáciu obvinený namieta v podstate iba v jedinom bode dovolania, keď konkrétne tvrdí, že úplatok nebol daný v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu, pričom ostatné ním uplatnené námietky sú len opätovným spochybňovaním vykonaných dôkazov).

Vzhľadom k tomu, že podľa názoru prokurátora je teda napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zákonný a spravodlivý, navrhol dovolaciemu súdu dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. pre zrejmé nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov (§ 382 písm. a), písm. b), alebo písm. d) až písm. f) Tr. por.). Zároveň však zistil, že v jeho prípade nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por., a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Úvodom rozhodnutia o dovolaní je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťelom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon, vzhľadom na obsah posudzovaného dovolania, sa žiada úvodom vo vzťahu k uplatňovanému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (v súlade s ktorým možno dovolanie podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia s tým, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť) o všeobecnosti tiež uviesť, že v rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne právne posúdený. Do úvahy pritom prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok vôbec nie je trestným činom, resp. pri oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. por. je možné použiť dotknutý dôvod dovolania, ak skutok je trestným činom.

Vyššie spomenutý dovolací dôvod napĺňa potom tiež zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia, pod čím treba rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vyvolávajúcich premlčanie trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), prípadne nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku (riešenie predbežných otázok).

Na danom mieste je tiež potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia (čo je zrejmé zo samotného jeho znenia - časť vety za bodkočiarkou). Dovolací súd skutok ustálený v pôvodnom konaní nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

Vychádzajúc potom zo samotného obsahu podaného dovolania je možné uplatnené námietky obvineného Ing. C. H. rozdeliť v podstate do troch kategórií:

1/ námietky skutkové (voči skutkovým zisteniam či záverom), ktoré sú s poukazom na už vyššie uvedené z pohľadu daného dovolacieho konania irelevantné, t.j. nie je možné sa nimi zaoberať z dôvodu ich nepodradenia pod žiadny z do úvahy prichádzajúcich dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.;

2/ námietka, že odvolací súd odmietol vykonať (prihliadať na) ním predložené dôkazy, ktoré by podstatným spôsobom prispeli k náležitému zisteniu skutkového stavu, čím malo dôjsť k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu;

3/ námietka právna, spočívajúca v nesúlhlase s právnou kvalifikáciou jeho konania podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., keďže v jeho prípade nešlo o obstaranie veci všeobecného záujmu, podraditeľná pod obvineným označený dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (tu je však potrebné poznamenať, že samotná subsumovateľnosť ešte neznamená dôvodnosť uplatnenej námietky, skúmanie ktorej prichádza do úvahy až následne - po konštatovaní subsumovateľnosti).

Pokiaľ ide o kategóriu námietok (rýdzo) skutkového charakteru, tak pod túto spadá tá časť podaného dovolania, v ktorej obvinený rozoberá jednotlivé vo veci vykonané dôkazy, poukazuje na súdmi neodstránené rozpory v nich (resp. medzi nimi) a spochybňuje nimi ustálené skutkové závery s tým, že z vykonaného dokazovania sám vyvodzuje skutočnosti nenachádzajúce odraz v skutkovej vete. Vychádzajúc z podaného dovolania - s prihliadnutím tiež i na obsah vlastného podania obvineného možno vo všeobecnosti konštatovať, že v prevažnej časti svojej dovolacej argumentácie obvinený len predostiera svoj vlastný názor na hodnotenie dôkazov - odlišný od toho, ku ktorému dospeli súdy nižšieho stupňa a upozorňuje na nedostatky vo vykonanom dokazovaní, čo je však už s poukazom na vyššie uvedené v danom dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) bezpredmetné.

In concreto, obvinený v podanom dovolaní predovšetkým venuje pozornosť otázke hodnovernosti vykonaných dôkazov - presnejšie spochybňuje vierohodnosť viacerých dôkazov, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutie, pričom tu mimo iného poznamenáva, že jeho odsúdenie sa opiera o výsluchy osôb, ktoré boli buď personálne alebo majetkovo prepojené na hlavného „usvedčovateľa“ Ing. G. H. (len na okraj možno poznamenať, že predmetnú námietku uplatnil obvinený i v podanom odvolaní, pričom odvolací súd k tomu uviedol, že uvedené prepojenie „nemá taký charakter, ktorý by oslabil skutkové úvahy súdu prvého stupňa“, keď navyše i prvostupňový súd v danej súvislosti dal správne do pozornosti tú okolnosť, že v čase svojho výsluchu na hlavnom pojednávaní niektoré z dotknutých osôb už ani neboli zamestnancami spoločnosti G.-Y.). Ďalej obvinený poukazuje na údajný motív usvedčujúcich výpovedí Ing. H. a svedkyne D. (odstrániť ho z postu riaditeľa štátneho podniku A. R., aby spoločnosť G.-Y. naďalej vykonávala svoje aktivity v jeho priestoroch s cieľom dosahovania najvyššieho zisku), označuje za nelogické závery vyvedené súdmi z vykonaných dôkazov, namieta nevykonanie znaleckého skúmania obálok, vydaných Ing. H. a pod. Najvyšší súd konštatuje, že v zásade tu ide o zopakovanie odvolacích námietok obvineného, resp. tvrdení ním už skôr použitých, ktoré boli zo strany súdu (súdov) nižšieho stupňa vyhodnotené ako nedôvodné.

Snáď ešte možno uviesť, že najzreteľnejšie sa skutková podstata námietok prejavuje v tom, keď obvinený v podanom dovolaní niekoľkokrát výslovne zdôrazňuje, že zo strany konajúcich súdov nedošlo k zisteniu skutkového stavu bez dôvodných pochybností (nebolo hodnoverne preukázané, že by od Ing. H. nejaký úplatok zobral), keď podľa jeho názoru aj po vykonaní veľkého množstva dôkazov zostali pochybnosti v takej miere, že bolo v jeho prípade potrebné aplikovať zásadu in dubio pro reo. Obvinený tiež opakovane upozorňuje na porušenie § 2 ods. 10 Tr. por. zo strany konajúcich súdov (v závere podaného dovolania dokonca žiada vysloviť porušenie uvedeného ustanovenia), keď tieto podľa jeho názoru vôbec nevzali do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech a všetky okolnosti prípadu vyhodnotili

jednostranne - v jeho neprospech, hoci bolo ich povinnosťou s rovnakou starostlivosťou pristupovať k objasňovaniu okolností a vykonávaniu dôkazov svedčiacich tak proti nemu ako aj v jeho prospech. Tu je pritom potrebné dôrazne odmietnuť naposledy uvedenú argumentáciu už z dôvodu jej nesprávnosti v samotnom „zárodku“, keďže zo znenia dotknutého ustanovenia (§ 2 ods. 10 Tr. por.) jasne vyplýva, že toto vôbec neustanovuje povinnosti súdu, ale vzťahuje sa na činnosť (postup) orgánov činných v trestnom konaní. Tieto „s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie“. Súdne konanie je v zásade ovládané princípom kontradiktórnosti, keď k vydaniu odsudzujúceho rozsudku dochádza až vtedy, keď je skutkový stav zistený resp. vykonanými dôkazmi preukázaný bez akýchkoľvek pochybností (ide o najvyšší stupeň istoty, ktorý sa pre vydanie rozhodnutí v predchádzajúcich štádiách trestného konania nepožaduje).

V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd potom dáva do pozornosti tú skutočnosť, že v preskúmvanej veci súd prvého ani druhého stupňa vzhľadom na vykonané dokazovanie nemal žiadne pochybnosti o tom, že skutok sa stal v takej podobe, ako je to ustálené v skutkovej vete, pričom takýto záver musí dovolací súd plne akceptovať, keďže je pre neho záväzný (ním na podklade dovolania obvineného nemenný a nepreskúmateľný).

Záverom k vyššie rozoberaným námietkam skutkovej povahy najvyšší súd uvádza, že na podklade tvrdení o nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení nemožno vyvodzovať v konečnom dôsledku záver o nesprávnom právnom posúdení, a teda odvolávať sa na aplikáciu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Napokon vzhľadom na obsah podaného dovolania je žiaduce tiež uviesť, že posúdenie samotnej vierohodnosti jednotlivých dôkazov (ktorej otázke sa inak oba sudy v rámci odôvodnení svojich rozhodnutí pomerne rozsiahlo venovali), rovnako ako aj ich závažnosti resp. miery významu pre dokázanie tej - ktorej okolnosti je otázkou skutkového charakteru, a to na rozdiel od hodnotenia dôkazov z pohľadu ich zákonnosti, čo je už otázkou právnou. (Ak by v uvedenom smere zistené pochybenie potom dosahovalo požadovanú závažnosť, prichádzalo by do úvahy vyslovenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. v zmysle ktorého je možno podať dovolanie, ak je rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom). Žiadne výhrady smerujúce k zákonnosti vykonaného dokazovania pritom preskúmvané dovolanie neobsahuje.

Pokiaľ ide o ďalšiu uplatnenú dovoláciu námietku, tak táto spočívala v tom, že podľa názoru obvineného odvolací súd porušil jeho právo na obhajobu tým, že bez akéhokoľvek odôvodnenia odmietol vykonať resp. prihliadať na ním v rámci odvolacieho konania (novo) predložené listinné dôkazy, ktoré by podstatným spôsobom prispeli k náležitému ozrejmieniu skutkového stavu - presnejšie podľa tvrdenia obvineného tieto majú vylučovať spáchanie čiastkových útokov uvedených pod písm. aa), ad) a aj) a zároveň vzbudzovať pochybnosť v tom smere, či sa skutočne dopustil aj ostatných čiastkových útokov.

V prvom rade treba uviesť, že vyššie uvedenú výhradu možno vnímať tak v skutkovej ako aj v (procesno) právnej rovine, keď len druhá z uvedených rovín je pre dovolací súd relevantná. Ak ide potom o tú časť vyššie uvedenej argumentácie, v ktorej obvinený poukazuje na dôležitosť ním navrhovaných dôkazov z hľadiska náležitého zistenia skutkového stavu, tak táto je zjavne skutkovej povahy. Je vecou súdov nižšieho stupňa, ktoré dôkazy a v akej kvantite považujú za dostatočné na preukázanie skutkového stavu. V prípade samotného vysporiadania sa s návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania (už tu je však nevyhnutné podotknúť, že dovolací súd nemôže prehodnocovať súdom nižšieho stupňa uvedené materiálne dôvody takéhoto postupu, a teda skúmať, či správne súd odmietol vykonať určitý dôkaz napr. z dôvodu jeho nadbytočnosti vzhľadom na už vykonané dôkazy, keďže toto je už opäť rovina skutková) zo strany odvolacieho súdu už ide o otázku právnú, kedy by zistené pochybenie mohlo potencionálne zakladať dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (ak bolo porušené právo na obhajobu zásadným spôsobom).

K predmetnému najvyšší súd dodáva, že dovolateľ v podanom dovolaní naposledy zmieňovaný dovolací dôvod formálne neoznačil (uviedol len dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.), ods. 1 Tr. por. Rozhodujúce sú totiž obvineným uvádzané vecné výhrady a nie ich (formálno) právna subsumpcia

pod niektorý z dovolacích dôvodov uvedených v § 371 Tr. por.

K samotnej dôvodnosti relevantnej časti rozoberanej námietky, potencionálne podradenej pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.:

Vo všeobecnosti možno uviesť, že je nepochybné, že súčasťou práva na obhajobu je i právo navrhovať dôkazy slúžiace na podporu obhajoby.

Dovolací súd však ustálil v rámci svojej judikatúry (R 7/2011, R 116/2014), ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Tr. por.). Nie je možné ale úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu nemožno totiž považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Ak ide o odvolací súd, pre tento rovnako platia vyššie uvedené závery, avšak s tou výnimkou, že pokiaľ tento rozhoduje o podanom odvolaní na verejnom zasadnutí (viď k tomu § 326 ods. 1 Tr. por. a tam uvedené prípady, kedy je možné rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí) s tým, že jeho rozhodnutím sa vec právoplatne končí, nie je jeho povinnosťou (na rozdiel od súdu prvého stupňa) o dôkaznom návrhu uplatnenom (až) v odvolacom konaní osobitne (formálne) rozhodnúť - uznesením v prípade, že mu nemieni vyhovieť (nie je samozrejme ale chybou, ak o ňom naopak formálne rozhodne).

Použitím výkladu § 295 ods. 2 veta prvá Tr. por. a contrario totiž platí, že v prípade, že sa na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní nevykonáva dokazovanie, ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa vôbec nepoužijú. Ak sa naopak odvolací súd rozhodne konanie doplniť nejakými dôkazmi (§ 326 ods. 5 Tr. por.), a teda na verejnom zasadnutí sa dokazovanie vykonávať bude, potom je v súlade s ustanovením § 295 ods. 2 Tr. por. potrebné použiť vyššie uvedené ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní iba primerane.

Čo je však v konečnom dôsledku pre dovolací súd z pohľadu skúmania dodržania práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) v tom - ktorom prípade dôležité, je to zistenie, že sa odvolací súd obhajobou (novo)predloženým návrhom na doplnenie dokazovania zaoberal (ho zaregistroval), avšak sa mu rozhodol z určitých dôvodov nevyhovieť.

Konkrétne dôvody nevyhovenia návrhu na doplnenie dokazovania potom ale dovolací súd už v dovolacom konaní konanom na podklade dovolania obvineného nepreskúmava, keďže tomu bráni ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Čo sa týka otázky vysporiadania sa s návrhmi na doplnenie dokazovanie, predloženými obvineným Ing. H. v rámci preskúmaného odvolacieho konania, tak k tomu dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, prečo sa odvolací súd rozhodol nepristúpiť k vykonaniu navrhovaných listinných dôkazov. V žiadnom prípade tu teda nemožno hovoriť o nejakom porušení práva na obhajobu, ani o odmietnutí návrhu obhajoby bez akéhokoľvek odôvodnenia - práve naopak, „odpoveď“ odvolacieho súdu je v danom smere pomerne podrobná a jasná.

Aj bez ohľadu na to, že dovolací súd nemôže v podstate prehodnocovať (preskúmavať) samotné vecné



odôvodnenie nevyhovenia návrhu na doplnenie dokazovania, je žiaduce s ohľadom na argumentáciu dovolateľa na danom mieste tiež presnejšie poukázať na to, že odvolací súd v rámci svojho rozhodnutia najskôr vo všeobecnosti zdôraznil, že súd prvého stupňa dospel k skutkovo správnym záverom (priliehajúcim vykonanému dokazovaniu), že prokurátor uniesol dôkazné bremeno v rozsahu obžaloby a nebol teda dôvod na vyhovieť ďalším dôkazným návrhom obhajoby, a to i so súčasným odkazom na súvisiace závery - ohľadne rozsahu a ďalšieho nerozširovania dokazovania - uvedené v prvostupňovom rozsudku. Inak, zjednodušene povedané, vykonanie ďalšieho dokazovania v štádiu odvolacieho konania považoval súd za nadbytočné vzhľadom k tomu, že spáchanie skutku (ustálené v skutkovej vete) obvineným považoval za nepochybne preukázané už na základe pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania.

Následne na str. 16 a nasl. odôvodnenia rozhodnutia sa potom odvolací súd dokonca konkrétne vyjadruje k jednotlivým predloženým dôkazom, pričom z tam uvedených záverov je zrejmé, že navrhované dôkazy nepovažoval za potrebné v súdnom konaní vykonať buď z dôvodu už ich prechádzajúceho vykonania (nešlo teda o nové dôkazy, ale o návrh na zopakovanie niektorých dôkazov, vykonaných predtým na hlavnom pojednávaní), alebo z dôvodu, že príslušné skutočnosti už boli dostatočne preukázané inými dôkazmi, resp. niektoré navrhované dôkazy považoval za dôkazne bezvýznamné z odkazom na to, že sa týkajú okolností nepodstatnej pre rozhodnutie.

V súvislosti s vyššie rozoberaným možno napokon poukázať i na str. 17 napadnutého rozhodnutia vyslovený právny názor, že v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že nie je potrebné vykonať obvineným navrhované dôkazy, tak potom v odvolacom konaní už nedochádza k formálnemu odmietaniu dôkazných návrhov (na rozdiel od hlavného pojednávania), ale nahrádza ho odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. S daným názorom sa stotožňuje, ako je to zrejmé už zo skôr uvedeného, i súd dovolací, ktorý sa predmetnou otázkou podrobnejšie zaoberal z hľadiska možného naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., hoc aj treba poznamenať, že v posudzovanej veci dovolacia námietka neznela tak (ako to býva zvyčajne v iných dovolaniach), že malo byť právo na obhajobu porušené v dôsledku toho, že odvolací súd na verejnom zasadnutí v rozpore so zákonom o (novo)navrhovaných dôkazoch formálne nerozhodol.

Dovolací súd úplne na záver k predmetnej otázke uvádza nasledovné: Či už v konkrétnom prípade súd v rámci odvolacieho konania na verejnom zasadnutí - pred vydaním rozhodnutia, ktorým sa vec právoplatne skončí - návrh obhajoby na doplnenie dokazovania formálne odmietne (nie je však jeho zákonnou povinnosťou, ako je uvedené skôr) alebo je z odôvodnenia jeho rozhodnutia zrejmé, že nepovažoval za potrebné mu vyhovieť (z dôvodov v rámci dovolacieho konania konaného na podklade dovolania obvineného nepreskúmateľných), nie je možné sa následne zo strany obvineného účinne domáhať vyslovenia porušenia práva na obhajobu zásadným spôsobom, a teda naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. s poukazom na samotné nevyhovenie návrhu na doplnenie dokazovania zo strany odvolacieho súdu, keďže by to odporovalo zásade viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Pokiaľ ide o posudzované dovolanie obvineného Ing. H., tak toto je zjavne neopodstatnené aj v časti namietaného porušenia práva na obhajobu zo strany druhostupňového súdu. Dovolací súd dodáva (ako to napokon už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti), že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, keď jeho účelom je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu a nie dosiahnuť také rozhodnutia súdu, o ktoré sa obvinený usiluje pomocou obhajoby.

A napokon, vo vzťahu k v podstate jedinej námietke potencionálne subsumovateľnej pod v dovolaní (formálne) uplatnený dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., spočívajúcej konkrétne v tom tvrdení dovolateľa, že právna kvalifikácia jeho konania podľa § 329 Tr. por. je nesprávna, keďže sa tu jednalo o činnosť súkromnej spoločnosti (G.-Y.), týkajúcu sa jej bežných podnikateľských aktivít (spoločnosť vykonávala činnosť - odvoz stavebného odpadu vo vlastnom mene, na vlastnú

zodpovednosť a na vlastný účet), a nemožno tu teda hovoriť o žiadnom zákonom požadovanom všeobecnom (ale len individuálnom) záujme, uvádza dovolací súd nasledovne:

Zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre inú osobu prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok.

Ako potom vyplýva z výrokovej časti dovolaním napadnutého druhostupňového rozsudku, obvinený Ing. H. sa dopustil predmetného trestného činu tým, že [vo vyššie citovaných bodoch A. aa) až ak)] v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba žiadal a prijal úplatok (tzv. právna veta).

K tomu treba predovšetkým uviesť, že odvolací súd svojim rozhodnutím zrušil prvostupňový rozsudok vo vzťahu k osobe Ing. C. H. (predmetným prvostupňovým rozsudkom bol uznaný vinným za podplácanie i obvinený Ing. G. H. - konateľ spoločnosti G.-Y. ) len z dôvodu zmeny právnej kvalifikácie, keď súhlasil s názorom prokurátora v tom, že právne posúdenie konania obvineného podľa § 328 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súdom prvého stupňa nebolo v súlade so zákonom. Treba podotknúť, že zo strany odvolacieho súdu došlo tiež k čiastočne inému označeniu vnútornej štruktúry výroku o vine, keď však išlo len o úpravu „kozmetickú“ [skutkového opisu z dôvodu prečíslovania čiastkového útoku uvedeného v prvostupňovom rozsudku pod písm. b), keď v druhostupňovom rozsudku je 11 čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu prijímania úplatku uvedených pod bodmi A - aa) až ak)], pričom ním následne uložené tresty sú potom zhodné s tými, ako boli pôvodne uložené súdom prvého stupňa.

Ak ide o otázku správnosti konečného právneho posúdenia konania obvineného, tak možno vychádzajúc z ustálenej (pre dovolací súd záväznej) skutkovej vety uviesť, že toto malo, zjednodušene povedané, spočívať v tom, že Ing. H. ako štatutárny zástupca štátneho podniku A. R. (či už ako riaditeľ alebo v prípade niektorých čiastkových útokov ako zástupca riaditeľa) požadoval a následne aj v jedenástich prípadoch prevzal úplatky v súvislosti s nájomným vzťahom so spoločnosťou G.-Y., ktorá v relevantnom časovom rámci na prenajatých pozemkoch štátneho podniku vykonávala zabezpečenie banských diel a likvidáciu lomu.

Dovolací súd s ohľadom na uplatnenú dovoláciu výhradu obvineného konštatuje, že skutok tak, ako bol ustálený zo strany súdov nižšieho stupňa, plne korešponduje s vetou právnou, a teda inak povedané, právnu kvalifikáciu posudzovaného konania obvineného, vykonanú odvolacím súdom, treba označiť za správnu a zodpovedajúcu zákonu.

V právne relevantnom konaní obvineného Ing. H. boli naplnené všetky znaky príslušnej skutkovej podstaty, keď jednoznačne nešlo iba o oblasť súkromnoprávných vzťahov, ale celkom zjavne boli ním úplatky (či už vo forme financií alebo alkoholu, na ktoré plnenia nemal žiadny právny nárok) prijaté v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu.

Pokiaľ ide o samotnú obvineným namietanú (údajne neexistujúcu) súvislosť s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, je potrebné uviesť, že v danom smere je odôvodnenie napadnutého rozhodnutia skutočne vyčerpávajúce, presvedčivé a vecne správne, a preto sa dovolací súd s tam uvedeným závermi a právnymi úvahami plne stotožňuje.

Niet pochyb o tom, že v posudzovanej veci vykonávala spoločnosť G.-Y. činnosť v rámci svojich podnikateľských aktivít, avšak ako v úvode svojej argumentácie (v súvislosti s potrebou zmeny právnej kvalifikácie) upozornil odvolací súd, obvinený Ing. H. prijímal úplatky v súvislosti s umožnením (v objekte štátneho podniku) menovanej súkromnej spoločnosti vykonávať banskú činnosť, ktorou je v zmysle § 2 písm. g) zákona č. 51/1988 Zb. tiež zabezpečovanie a likvidácia starých banských diel, pričom v prípade likvidácie banských diel ide o „činnosť, ktorú je nutné regulovať a kontrolovať zo strany štátu, pretože v opačnom prípade by existovalo reálne nebezpečenstvo ohrozenia zdravia a

životov občanov, resp. poškodenia ich majetku“.

Ako odvolací súd v odôvodnení dovolaním napadnutého rozhodnutia zdôraznil ďalej, samotná likvidácia banských diel je nepochybne obstarávaním vecí všeobecného záujmu, keď uvedený proces podlieha striktnej regulácii zo strany štátu. K tomu, aby nejaká súkromná spoločnosť mohla vykonávať činnosť predmetného charakteru, musia byť splnené viaceré zákonné podmienky. Jednou z nich bola v preskúmvanej veci práve nájomná zmluva medzi štátnym podnikom A. R. a spoločnosťou G.-Y., v ktorej s ohľadom na charakter dotknutej banskej činnosti stanovil štátny podnik ďalšie podmienky (zákonné a technické), ktoré bolo nevyhnutné pri realizovaní banskej činnosti zo strany spoločnosti dodržiavať - z dôvodu, aby nedošlo k ohrozeniu všeobecného záujmu. Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň správne upozornil na existujúce kontrolné oprávnenia štátneho podniku A. R., ktoré tento napokon aj realizoval (bola vykonávaná kontrolná činnosť zameraná na otázku, či spoločnosť G.-Y. dodržiava zákonné podmienky banskej činnosti a podmienky nájomnej zmluvy).

Záverom k vyššie uvedenému odvolací súd zdôraznil, že v prípade nájomnej zmluvy medzi štátnym podnikom A. R. a spoločnosťou G.-Y. teda zjavne nejde iba o obyčajný (čisto) obchodnoprávny vzťah, ale cez jej ustanovenia - tiež v spojení s ďalšími podmienkami uloženými zákonom a rozhodnutiami príslušných štátnych orgánov banskej správy - štát prostredníctvom svojho štátneho podniku (tento je konkrétne pod priamou kontrolou Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky) zabezpečuje, aby súkromnou spoločnosťou vykonávaná banská činnosť neohrozovala verejný záujem. Jednou z úloh štátneho podniku A. R. pritom bolo vybrať na vykonávanie banskej činnosti taký subjekt, ktorý ju bude vykonávať v súlade so všeobecným záujmom, a následne mal tiež podnik oprávnenie kontrolovať, či vybraná spoločnosť tento záujem neporušila (keďže podmienky, ktoré daný verejný záujem definujú, boli priamo súčasťou ustanovení nájomnej zmluvy). Pokiaľ teda ide o posúdenie konania obvineného Ing. H. ako štatutára štátneho podniku A. R. vo vzťahu k spoločnosti G.-Y., je zrejmé, že kontrolou dodržiavania podmienok dotknutej nájomnej zmluvy, resp. jej predlžovaním zároveň v širšom slova zmysle zabezpečoval obstarávanie vecí všeobecného záujmu.

Popri vyššie rozoberanom administratívnoprávnom aspekte (kde sa odvolací súd plne stotožnil s argumentáciou, uvedenou v prokurátorskom odvolaní) navyiac odvolací súd poukázal i na potrebu zohľadnenia aspektu majetkovoprávneho, v súvislosti s ktorým uviedol (doslovne) nasledovné: „Štátny podnik je právnickou osobou - podnikateľským subjektom (§ 2 ods. 1 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov), pričom veci a majetkové práva, ktoré podnik spravuje, sú majetkom štátu (§ 6 ods. 1 naposledy označeného zákona). Aj predmet nájomného vzťahu (hmotný investičný majetok a pozemky) boli (sú) majetkom štátu. Ide teda o obstarávanie vecí (konkrétnej veci) všeobecného záujmu j v tomto smere, nakoľko majetok štátu, jeho správa a nakladanie s ním vecou všeobecného záujmu nepochybne je.“

Napokon najvyšší súd ako súd odvolací v závere k odôvodneniu ním vykonanej zmeny právnej kvalifikácie konania obvineného Ing. H. (aj s poukazom na R 21/2015 - I a II.) tiež správne upozornil na to, že právna kvalifikácia podľa § 329 Tr. zák. má prednosť (lex specialis) pred kvalifikáciou podľa § 328 Tr. zák. Ak potom odvolací súd ponechal napriek zmenenej právnej kvalifikácii v skutkovom opise formuláciu, že obvinený „uprednostňoval vlastné záujmy pred záujmami štátneho podniku“ (nepotrebné z hľadiska naplnenia znakov odvolacím súdom novo použitej skutkovej podstaty), podotkol, že tak urobil len z dôvodu dokreslenia motivácie jeho konania.

Snáď už len zo zaujímavosti úplne záverom k vyššie rozoberanej dovolacej výhrade obvineného ohľadne údajnej neexistencie verejného záujmu dovolací súd uvádza, že dovolateľ vo vlastnom písomnom podaní (nepodanom prostredníctvom obhajcu) niekoľkokrát dávado pozornosti tú skutočnosť, že v prípade zavážania lomu a havarijného odkaliska, resp. teda prenatatých pozemkov A. R. stavebným odpadom súkromnou spoločnosťou G.-Y. išlo o veľmi lukratívnu činnosť (spoločnosť si lacno prenajala pozemky od štátneho podniku a zaviezla ich stavebným odpadom, za čo zinkasovala státisíce Eur) na úkor životného prostredia, na ktorom mala byť spôsobená obrovská škoda. Zdôraznil, že postupom zo strany spoločnosti G.-Y. nielenže utrpelo životné prostredie, ale že bolo spôsobených i niekoľko závažných

zásahov do krajiny v miere, ktorá môže naplniť znaky príslušného trestného činu. Naproti tomu sa potom v dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu poukazuje na to, že v prípade činnosti vykonávanej súkromnou spoločnosťou G.-Y. neboli zistené žiadne pochybenia odborného charakteru, ktoré by prípadne mohli mať vplyv na životné prostredie alebo ohrozenie iných chránených záujmov.

Dovolací súd nemá potrebu k vyššie uvedenému nič viac dodávať, snáď z hľadiska otázky správnej právnej kvalifikácie skutku iba toľko, že súvislosť s obstarávaním vecí všeobecného záujmu, a teda naplnenie uvedeného znaku príslušnej skutkovej podstaty je dané bez ohľadu na (prípadne) spôsobený negatívny následok z pohľadu verejného záujmu (v posudzovanom prípade napr. možné vyššie uvedené ohrozenie či poškodenie životného prostredia).

Na záver odôvodnenia predmetného rozhodnutia dáva dovolací súd v súvislosti s opakovaným poukazovaním dovolateľa na údajnú nedostatočnosť či dokonca až arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (najmä z dôvodu nevysporiadania sa so všetkými obhajobou predloženými tvrdeniami) do pozornosti ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por., v zmysle ktorého len samotné odôvodnenie rozhodnutie nemôže byť predmetom dovolania. Aj napriek tomu však považuje dovolací súd za žiaduce upozorniť dovolateľa v danej súvislosti na tú skutočnosť, že v súlade s rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky nemusí dať všeobecný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05). A keďže rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria v tej - ktorej veci jeden celok, je tiež postačujúce, ak odvolací súd len odkáže na príslušnú pasáž z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia, ktorú považuje za správnu a s ktorou sa plne stotožňuje (inak by išlo v danom smere z jeho strany len o nepotrebné mechanické zopakovanie uvedenej argumentácie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia). V posudzovanej veci v žiadnom prípade nemožno označiť odôvodnenie súdneho rozhodnutia za nedostatočné (a už vôbec nie arbitrárne, ako to uvádza dovolateľ), ale naopak za plne vyhovujúce požiadavkám uvedeným v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por.

Keďže teda najvyšší súd nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť žiadnej uplatnenej dovolacej námietky (z hľadiska jej možnej subsumpcie pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania - § 371 ods. 1 Tr. por.), rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.